

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU

- Duminica a 34-a după Rusalii, întoarcerea fiului risipitor -

În zilele noastre, lumea se îndepărtează constant și tot mai vizibil de Dumnezeu, Creatorul ei. Secularizarea și îndepărtarea omenirii de Dumnezeu nu sunt doar concepte la modă, ci sunt realități concretizate prin nesocotirea adevărilor biblice și a rânduielilor instituite de Biserică. În situația mondială actuală, unele state și conducătorii lor au devenit stăpâni ai lumii, prin faptul că acumulează o mare parte din rezervele naturale ale pământului, în detrimentul altora, care duc un trai de subzistență. Ca și în cazul crizelor economice și financiare, acestea au ca prim factor o viziune asupra vieții care este departe de trăirea în comuniune cu Dumnezeu. Lumea caută progres material, medical și tehnologic, dar este esențial ca acestea să fie raportate la adevărilor mântuitoare ale Scripturii. Nu întâmplător Scriptura a fost denumită Cartea Vieții. Pentru că ea oferă un răspuns la orice problemă a lumii de astăzi și de totdeauna. Viețuirea conform cu legea lui Dumnezeu oferă pace, echilibru, bunăstare și binecuvântare. Dimpotrivă, nesocotirea ei și îndepărtarea de la ea aduce tristețe, suferință, războaie și atâtea alte neîmpliniri pe toate planurile. Ca și fiul risipitor, omenirea cheltuiește mai mult decât produce acest pământ, risipește mai mult decât construiește și nu ține seama de frumusețile creației binecuvântate de Dumnezeu. De aceea, venirea în fire a lumii trebuie să însemne conștientizarea că starea

actuală a lucrurilor nu este una bună, ci că trebuie să își întoarcă fața către Dumnezeu. Să aibă în vedere și continuitatea lumii și a creației, după cum învață Sfânta Scriptură. Aici este vorba despre o conlucrare între puterea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Dumnezeu a lăsat pe om să stăpânească și să supună pământul. Oamenii ajunși în funcții de conducere în lumea întregă și care nu fac voia lui Dumnezeu, ci voia celui rău, stăpânesc peste țări și popoare și conduc spre pieirea altora și în cele din urmă a lor înșiși. Fiul risipitor s-a pocăit și a redevenit părtaș al harului divin în casa Tatălui ceresc, după cuvântul Scripturii care zice: „În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc” (Ioan 14, 2). La fel și lumea trebuie să redescopere sensul inițial al comuniunii dintre Dumnezeu și om. Trebuie să-și vină în fire și să caute frumusețea cea dintâi a tuturor lucrurilor, a omului și a întregii creații. Iar Dumnezeu așteaptă răbdător întoarcerea, după cum spune iarăși Sfânta Scriptură: „Iată, Eu stau la ușă și bat...” (Apocalipsa 3, 20).

† După cum mândria este moartea virtuților și viața păcatelor, smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților. Smeritu-m-am și m-am mântuit!

CALEA POCĂINȚEI

După ce ne-am născut, părinții noștri au avut grijă ca nu după multe săptămâni să ne ducă în Biserică și să fim botezați, devenind astfel membri ai Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care este Biserica. Prin Botez am renăscut, am primit viață în Biserică în calitatea noastră de creștini, deci de următori ai lui Hristos, Care spune: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5). Prin Botez ni s-a fixat scopul existenței noastre, mântuirea, adică intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Odată cu Botezul am primit și Mirungerea, prin care am dobândit bogăția darurilor Sfântului Duh. Prin aceste daruri noi am luat puterea de a duce o viață creștinească, de a ne opune răului și păcatului și de a săvârși binele. Toate acestea au fost încununare la sfârșitul slujbei Botezului de primirea celei de a treia Taine, și anume Sfânta Împărtășanie prin care Hristos Care S-a jertfit pentru mântuirea noastră Se sălășluiește în noi. De aceea trebuie să-L avem pe Hristos în inima noastră și să ne raportăm toată viața la El și să trăim ferindu-ne de păcat pentru a fi vrednici să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Lui, care să ne fie hrană pentru viața veșnică. În fiecare zi a vieții noastre să ne amintim că prin Botez ne-am născut la o viață nouă, am înviat spiritual, intrând îndreptați și sfințiți în Împărăția întemeiată de Iisus Hristos. Însă, pe parcursul vieții noastre ne abatem de la traiectoria noastră spre mântuire, fixată prin Botez și ajungem să rătăcim în întunericul păcatelor. Păcatul este ruperea comuniunii omului botezat cu Dumnezeu și îndepărtarea lui de scopul fixat prin Botez, și anume Împărăția cerurilor, deci ajungerea la mântuire. Astfel, în loc să fim Fii ai Împărăției, devenim fii care risipim în urma păcatelor noastre darurile primite de la Preasfânta Treime prin Sfintele Taine. Din nefericire, de prea multe ori suntem niște fii risipitori în această lume care ne ademenește ispititor, cu toate că avem darul credinței adevărate și mai ales avem parte de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Dumnezeu nostru, prin Taina Sfintei Împărtășanii. Alergăm după patimi păcătoase pierzând și sănătatea trupului și mai ales liniștea sufletului. Însă Tatăl Ceresc, în nemărginita Sa bunăstare, ne-a lăsat prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, Taina Pocăinței prin care, mărturisindu-ne păcatele, să ne întoarcem la El și să ne primească în Împărăția veșnică. Prin păcate murim, iar prin pocăință ne mântuim, înviind din moartea păcatului prin Hristos Domnul înviat, prin Care am primit viața veșnică. Puterea susținătoare a lui Dumnezeu se manifestă ca lucrare dumnezeiască a proniei Sale, prin care conservă și susține toată zidirea. Această putere dumnezeiască o invocăm chemând-o atunci când o aflăm în orice fel de nevoi și credem că vom fi auziți. Dumnezeu însuși ne provoacă spre aceasta atunci când spune: „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21, 22). Credința este salvarea nefericirii noastre. Noi, creștinii, credem în pronia părintească a lui Dumnezeu și rezolvăm prin credință tot ceea ce ne preocupă: „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide” (Matei 7, 7), Credința ne dăruiește nădejdea și așteptarea veacului ce va să fie și nouă, celor ce ne aflăm în luptele duhovnicești. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este rostul legilor morale?

Răspuns: Creștinul trebuie să se călăuzească în viață după legile morale. Acestea îi arată datoriile prin împlinirea cărora își poate întocmi viața potrivit voinței lui Dumnezeu și dobândi mântuirea sufletului.

Întrebare: Care sunt aceste datorii ale creștinului?

Răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca și aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 37-39). Așadar, creștinul are datorii către Dumnezeu, către sine însuși și către aproapele.

Întrebare: Care sunt datoriile către Dumnezeu?

Răspuns: Creștinul este dator să se străduiască să cunoască pe Dumnezeu și să recunoască în El pe Creatorul, Binefăcătorul, Sfințitorul și Judecătorul său și numai Lui să-l slujească cu toate puterile sale. Aceasta o cere porunca întâi a Decalogului, precum și Mântuitorul, prin cuvintele spuse cu prilejul ispitirii Lui de către diavol: „Piei, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui singur să-l slujești” (Matei 4, 10).

Întrebare: În ce chip slujește creștinul lui Dumnezeu?

Răspuns: Creștinul slujește lui Dumnezeu prin însușirea și punerea în lucrare a celor trei virtuți teologice: credința, nădejdea și dragostea, precum și prin împlinirea conștiințioasă a tuturor actelor de cult, după rânduiala sfintei noastre Biserici Ortodoxe (rugăciunea, serbarea Duminicii și a celorlalte zile de sărbătoare, cinstirea îngerilor, a sfinților, a sfintelor moaște, a sfintelor icoane, a sfintei cruci, respectarea persoanelor, locurilor, lucrurilor și numelor sfințite de Dumnezeu, ținerea jurământului și votului, mărturisirea fără sfială și teamă a învățăturii sfintei noastre Biserici Ortodoxe, după pilda Mântuitorului, a Sfinților Apostoli și a Sfinților Mucenici).

Întrebare: Ce sunt datoriile creștinului către sine însuși?

Răspuns: Pentru a putea face față așa cum se cuvine diferitelor trebuințe ale vieții și pentru a-și îndeplini menirea sa morala, creștinul are nevoie de pregătire sufletească și trupească. Această pregătire o au în vedere tocmai datoriile către sine însuși. Prin mijlocirea lor, puterile și însușirile credinciosului, ajutate de harul sfințitor, înfloresc și rodesc binefăcător în viață.

Întrebare: De câte feluri sunt datoriile către sine însuși?

Răspuns: Datoriile către sine însuși sunt de două feluri: unele privesc întreaga ființă a credinciosului, iar altele, fiecare parte alcătuitoare a ființei sale, adică sufletul și trupul.

Întrebare: Care sunt datoriile creștinului către ființa sa?

Răspuns: Datoriile creștinului către întreaga sa ființă sunt: cinstirea de sine, dragostea de sine și smerenia.

Întrebare: Ce este cinstirea de sine?

Răspuns: Cinstirea de sine este virtutea prin care credinciosul recunoaște și prețuiește vrednicia cu care Dumnezeu l-a înzestrat mai mult decât pe toate celelalte fapturi. Cu mintea sa, credinciosul își dă seama că el are însușiri și puteri care-l deosebesc de toate celelalte făpturi. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 17 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 18 februarie	07:00 09:00	Sfânta Liturghie și pomenire Sâmbăta morților – Moșii de iarnă
Duminică 19 februarie	07:00 10:45	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Ucenici și fapte

Un călugăr bătrân, după ce și-a învățat timp de mai mulți ani ucenicii tainele credinței, i-a trimis în lume să împărtășească ceea ce au învățat. După zece ani de misiune printre oameni, trei dintre ucenici s-au întors să-și viziteze povățuitorul. Acesta își trăia ultimii ani ținut într-un pat din cauza unei boli de picioare. Fiecare începu să povestească ce au făcute în ultimii zece ani: „Eu, zise primul cu mulțumire de sine, am scris zece cărți și le-am vândut într-o mulțime de exemplare”. „Ai umplut așadar, lumea de hârtie”, zise bătrânul. „Eu, luă cuvântul al doilea la fel de satisfăcut de el însuși, am ținut multe predici în fața a mii de oameni”. „Tu ai umplut lumea de vorbe”, răspunse duhovnicul. Al treilea ucenic, începu să desfacă un pachet și scoase din el o pernă: „Eu părinte, ți-am adus această pernă ca să ai de ce să-ți sprijini picioarele când te dor”. „Tu, zise bătrânul călugăr, l-ai găsit pe Dumnezeu”. Adevărul este că cel mai corect bilanț pe care omul și-l poate face din când în când, nu este să-și contabilizeze realizările, ci să se cerceteze cât de capabil a fost să împartă iubire.

Amânarea

Trei ucenici ai diavolilor au venit într-o zi pe pământ pentru a se forma. Discutau cu Satana, superiorul diavolilor, despre planurile lor, despre ispitirea și pervertirea oamenilor. Primul ucenic spuse: „Îi voi învăța pe oameni că nu există Dumnezeu”. Satana îi replică: „Cu această învățătură nu vei câștiga pe mulți de partea noastră, deoarece cei mai mulți oameni intuiesc că există Dumnezeu. În inima lor există ceva care-i face să creadă în Dumnezeu”. Cel de-al doilea ucenic spuse: „Le voi spune oamenilor că nu există iad și că pentru păcatele lor nu trebuie să se teamă de pedeapsă”. Satana îi replică: „În acest mod, cu greu vei putea să ispitești pe cineva. Oamenii deștepți, de mult știu că există iadul și că orice faptă rea atrage după sine o pedeapsă corespunzătoare”. În sfârșit, cel de-al treilea ucenic spuse: „Eu îi voi convinge pe oameni să amâne orice faptă bună și să creadă că nu există vreun lucru care trebuie făcut imediat”. „Mergi la treabă, îi spuse Satana, vei avea succes. Vei înșela mii de oameni și-i vei câștiga de partea noastră”.

A fi lumină

Într-un colț al lumii, persista odată o întunecime densă și încăpățanată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apărură o lumină care stătea pur și simplu și lumina. Un trecător spuse: „Tu, luminițo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte și nu în acest colț ascuns”. „De ce?”, îl întrebă luminița. „Eu luminez pentru că sunt lumină, și pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere și bucurie să fiu lumină”. Dar cruda întunecime, scrâșnind din dinți, atacă cu furie mica luminiță. Și cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în fața acestei mici lumini. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!